

Chương 305: Kono Lint Nghi Ngờ Về Danh Tính Thí Sinh Số 40

(Số từ: 2697)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:19 AM 20/04/2023

Cuối cùng, Liana nhất quyết hộ tống tôi và phải mất khá nhiều thời gian để khuyên can cô ấy. May mắn thay, những người khác đã thuyết phục cô ấy một lúc, nói rằng có vẻ như Liana sẽ để tôi đi. Với vẻ mặt miễn cưỡng, Liana cuối cùng cũng để tôi đi.

Đã có cuộc nói chuyện về việc báo cáo với lính canh, nhưng tôi đã cố gắng né tránh vấn đề, nói rằng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Tôi tẩy trang và thay quần áo bên ngoài Temple trước khi trở về ký túc xá.

Tôi để chiếc váy ở tầng hầm của Eleris.

Đó là một chiếc váy đắt tiền, vì vậy tôi nghĩ thà bán nó đi còn hơn vứt đi.

Tất nhiên, tôi đã vứt bỏ chiếc cúp.

Trong võ thuật, có một thành ngữ gọi là "Jin-Wonjingi."

Nó giống như một khái niệm về pin khản cấp tối thượng, tương tự như năng lượng sinh học

nguyên thủy của con người. Khi bạn sử dụng nó, bạn sẽ chết.

Tôi cảm thấy rằng toàn bộ cơ thể của tôi bị rút cạn năng lượng, như thể tôi đã sử dụng một thứ như vậy.

Vì tôi ra ngoài cả ngày nên không ai trong ký túc xá có thể nhìn thấy tôi. Tất nhiên, có nhiều người khác cũng đã ra ngoài.

Đương nhiên, tôi trở về khá muộn, nên khi trở lại ký túc xá, tôi có thể thấy những người mà tôi đã gặp hôm nay với những diện mạo hoàn toàn khác.

"Này, cậu làm gì cả ngày hôm nay vậy?"

—Liana De Grantz, người đã vui vẻ nói với tôi rằng 'Em gái của chị, chị sẽ hộ tống em.'

"Tớ chỉ lang thang quanh lễ hội thôi."

"Một mình sao?"

"Đôi khi, bản thân chỉ muốn ở một mình."

Vai tôi căng lên mà không có lý do.

Họ có thể tìm thấy mối liên hệ giữa tôi mà họ vừa thấy và tôi bây giờ.

Trên thực tế, họ hoàn toàn không nhận ra tôi.

Nhưng đối mặt với họ với tư cách là Reinhardt khiến tim tôi đập thành thịch vì lo lắng.

'Có phải là cậu không?'

'Đúng vậy.'

'Ah...'

'Có thể nào đó là cậu?'

Tôi giả vờ không sao, nhưng mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Liana cười và quàng tay qua vai tôi.

"Cậu không xem cuộc thi Cosplay Nữ Sinh sao?"

"...Tại sao tớ phải đến đó?"

Trong thực tế...

Tôi đã đến...

Tôi không chỉ tham gia mà còn là người chiến thắng...

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là họ hoàn toàn không nhận ra tôi...

"À, cậu đã bỏ lỡ một cảnh tượng hay. Cậu nên nhìn thấy người đó."

Liana cười và đi vào phòng.

Bộ ba vô vọng, không, bộ tứ, gặp tôi sau đó nhưng không thể hiện bất kỳ phản ứng đặc biệt nào.

Tuy nhiên.

"...?"

"Chuyện gì?"

"Hả? Ồ, không có gì."

Phản ứng của Kono Lint hơi kỳ lạ.

Nhưng cuối cùng, dường như anh cũng không nhận ra.

Tất nhiên rồi.

Tôi trở lại với cái tên Reinhardt, không chỉ tẩy trang mà còn khôi phục hình dáng cơ thể, chiều cao và các đặc điểm trên khuôn mặt về trạng thái ban đầu.

Sẽ lạ hơn nếu họ nhận ra tôi!

Đó là cách nó nên được diễn ra... phải không?

—Vùng ngoại ô phía nam của Thủ đô Đế quốc.

Một đám đông đã tụ tập trong khuôn viên của một tu viện bỏ hoang khá lớn. Danh tính của những người này không thể phân biệt được chỉ qua quần áo của họ, nhưng ai đó đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ cũ kỹ ở trung tâm khu vực có đồng lửa đang cháy.

Người đàn ông ngồi trên ghế.

Cựu Chỉ huy Hiệp sĩ Templar Riverrier Lanze đang nhìn chăm chăm vào một nữ sinh trong bộ đồng phục Temple đang đứng đối diện với ông ta.

Tên cô ấy là Radia Schmit.

Cô ấy đã lọt vào vòng chính của Giải đấu liên khối và là sinh viên năm sáu trong Royal Class Temple.

"Nó không giống như một ý tưởng tuyệt vời."

"...Tôi nghĩ nó đáng để thử. Ngay cả Bolton cũng nói rằng ông ấy sẽ thực hiện các biện pháp cần thiết nếu tình hình diễn ra theo hướng đó."

"Illayon Bolton?"

"Đúng vậy."

"Chà, ông ấy không có lý do gì để không chào đón sự trở lại của Olivia."

Radia Schmit, với vẻ mặt quả quyết, dường như đang kiên quyết về điều gì đó.

"Nhưng nếu mọi thứ không diễn ra như cô mong đợi, kế hoạch vẫn sẽ diễn ra như cũ, Radia."

"Rõ, thưa Chỉ huy."

Mặc dù Chỉ huy Hiệp sĩ Templar hiện tại là Ilayon Bolton, nữ sinh đã gọi Riverrier Lanze là "Chỉ huy". Mọi người ở đây không ngần ngại gọi cựu Chỉ huy, Riverrier Lanze là "Chỉ huy." Sau khi hoàn thành công việc của mình, Radia Schmit quay lưng bỏ đi nhưng rồi quay lại.

"Chỉ huy."

"...Cô còn điều gì muốn nói không?"

Radia không giấu được vẻ tiếc nuối khi nhìn đầu đó trong tu viện.

"Có nhất thiết phải là đứa trẻ đó không? Cuối cùng, đứa trẻ đó cũng là một tín đồ... trong vòng tay của Thần."

"Đủ rồi."

Riverrier Lanze ngắt lời cô ấy, dường như không muốn nghe thêm.

"Ta biết rằng Reinhardt sẽ phù hợp hơn với vai trò này."

Việc nhắc đến Reinhardt làm dấy lên một cảm xúc kỳ lạ trong mắt nữ sinh. Sự căm ghét và giận dữ xoắn lại thoáng qua trong ánh mắt cô.

"Nhưng Reinhardt là một học sinh của Temple Royal Class giống như cô và thậm chí là bạn cùng lớp của Hoàng tử và Công chúa. Cô biết chúng ta không thể can thiệp vào hắn ta một cách liều lĩnh."

"..."

"Tất nhiên, nếu tình hình không thuận lợi, chúng ta có thể phải đụng đến tên đó, nhưng hiện tại, đây là lựa chọn tốt nhất. Hãy ghi nhớ điều đó. Ngoài ra, chúng ta không nhất thiết phải quyết định hy sinh đứa trẻ này. Tùy thuộc vào tình hình, không ai có thể bị thương."

"...Vâng, thưa Chỉ huy."

Nói xong, Radia Schmit rời tu viện bỏ hoang.

Một người đàn ông bên cạnh Riverrier Lanze thận trọng nói.

"Ông có nghĩ rằng mọi thứ sẽ diễn ra như cô ấy mong đợi?"

"Không sao."

Riverrier Lanze lắc đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Ý tưởng của cô ấy thật táo bạo, nhưng... mọi thứ sẽ không diễn ra như cô ấy mong đợi."

"...Là vậy sao?"

"Ta đã lo lắng. Ta biết cô ấy tài năng, nhưng..."

Riverrier Lanze tặc lưỡi khi nhìn về hướng nữ sinh đã biến mất.

"Chúng ta chỉ có thể hy vọng cô ấy không làm bất cứ điều gì vô ích."

"Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ nó sẽ hữu ích, nên..."

Người đàn ông đã đưa Radia Schmit đến tu viện vô danh cúi đầu trước Riverrier Lanze.

Nhưng những gì được thực hiện được thực hiện.

Tính hữu dụng của Radia Schmidt không chỉ giới hạn trong lần này. Mặc dù cô ấy sắp tốt nghiệp Temple, nhưng cô ấy cũng đã được lên kế hoạch gia nhập Hội hiệp sĩ Templar.

"Từ giờ trở đi, hãy cẩn thận hơn trong việc chọn người tham gia."

"Rõ, thưa Chỉ huy."

Cho dù họ có thích hay không, Radia Schmidt vẫn là tài sản quý giá của tổ chức.

"Adriana thế nào rồi?"

"...Im lặng ngay cả bây giờ."

"Ta hiểu rồi."

Riverrier Lanze gật đầu và hướng dẫn người đàn ông bên cạnh.

"Hãy để mắt đến cô ta ngay bây giờ. Theo dõi tiến độ của Radia Schmidt, và nếu mọi việc không diễn ra như kế hoạch, hãy gửi thư cho Olivia. Nó sẽ hiểu nếu chúng ta nói rằng chúng ta có Adriana."

Với việc họ đang sở hữu Adriana, thật quá dễ dàng để dụ Olivia ra khỏi Temple.

Phần quan trọng là những gì đến tiếp theo.

Riverrier Lanze chăm chú nhìn những ngọn lửa đang cháy.

Chỉ có Olivia Lanze mới có thể khôi phục danh dự cho thủ lĩnh của các Hiệp sĩ Templar đã ngã xuống.

Từ đó, từ từ.

Riverrier Lanze dự định viết lịch sử của vùng đất linh thiêng sẽ tiếp tục trong một nghìn năm.

Ngồi trên chiếc giường gỗ cứng, Adriana nhìn ánh trăng nhợt nhạt lọt qua một lỗ nhỏ.

Căn phòng không có gì ngoài chiếc giường gỗ cứng và hai Thánh kỵ sĩ đứng gác.

"..."

Adriana vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

—Tu viện vô danh.

Tại đây, dưới sự hướng dẫn của Riverrier Lanze, Adriana sống dưới sự giám sát của các Hiệp sĩ Templar của tu viện.

Cô đã nghĩ rằng Riverrier Lanze tìm cách trả thù cô.

Nhưng giá trị của cô không bắt nguồn từ đó.

'Vài ngày nữa, Olivia sẽ đến đây.'

‘Cô chỉ cần giải thích tình hình cho Olivia và thuyết phục nó thay đổi quyết định.’

Đó là tất cả những gì Riverrier Lanze đã nói.

Tình huống nào, và kiểu thuyết phục nào mà ông ấy đang nói đến?

Đó là việc thuyết phục Olivia vô tín lấy lại niềm tin của mình, nhưng Adriana không thể hiểu tại sao cô ấy phải làm như vậy.

Tất cả những gì cô ấy biết là mình đang làm mọi努力 Olivia.

Riverrier Lanze muốn thay đổi suy nghĩ của Olivia. Ngay cả khi thất bại, ông ta vẫn có ý định lấy lại uy quyền và danh dự của mình bằng cách bắt cô ấy rút lại lời nói của mình, vì cô ấy là người đã gây ra sự sụp đổ của ông ta.

Adriana chẳng là gì ngoài mọi努力 cho mục đích đó.

Adriana đã từ chối.

Cô ấy nói Olivia đã có lựa chọn của riêng mình, và không có lý do hay nhu cầu nào để cô ấy buộc Olivia phải thay đổi quyết định.

Kể từ đó.

Adriana đã bị cầm tù như thế này.

—Tu viện vô danh.

Adriana biết rằng những người này đang cố gắng tạo ra sự chia rẽ mới giữa nhân loại sau khi Chiến Tranh Nhân Ma kết thúc.

Cô đã từng thất vọng về những người có niềm tin. Cô cho rằng đó là lỗi của các tín đồ, không phải của các vị thần.

Tuy nhiên.

Nếu những người tin vào các vị thần đã sai như vậy, thì các vị thần có nên cảnh báo những người theo họ không?

Olivia sẽ đến đây sớm thôi. Biết mình đang bị bắt làm con tin, không lý nào Olivia không đến.

Đó chỉ là loại người của cô ấy.

Adriana tuyệt vọng trong tình thế bị bắt làm con tin, nhưng cô ấy không thể làm gì được.

Một lễ hội đang diễn ra tại Temple ở phía bắc.

Trong một số tàn tích ở phía nam, Adriana đang cúi mình, thắm nguyện rửa các vị thần.

—Thứ năm, giờ ăn sáng.

Kono Lint đang ăn sáng. Tin tức về việc Kono Lint tham gia một cuộc thi Cosplay Nữ Sinh đã lan truyền khắp Class A.

Tuy nhiên, người duy nhất bị sốc khi nghe điều này là Cliffman.

-Hôm nay cậu ổn chứ, Harriet? Tình trạng của cậu thế nào?

-Tớ cảm thấy rất tuyệt, đừng lo lắng.

Ellen tỏ ra không quan tâm, còn Adelia và Harriet thì bạn nói chuyện gì đó với nhau.

Cho rằng Reinhardt sẽ làm ầm lên về chuyện đó, anh ấy chỉ nói, "Uh... Tại sao cậu lại tham gia vào cuộc thi đó?"

Thật là không ngờ.

Kono Lint nghĩ rằng Reinhardt sẽ khó chịu, ghê tởm hoặc chỉ trích anh ấy.

Đó là lý do tại sao Kono Lint thận trọng quan sát phản ứng của Reinhardt. Ngay cả khi anh ta không phải là người đầu tiên khiêu khích, anh ta vẫn có thể cay cú.

Kono Lint có một cảm giác kỳ lạ khi tình cờ gặp Reinhardt đêm qua.

Thật khó để diễn tả bằng lời, nhưng có gì đó không ổn.

Một cảm giác kỳ lạ. Một cái gì đó dường như có thể hiểu được nhưng không hoàn toàn, và anh ấy không thể nắm bắt được đó là gì.

Một cảm giác tinh tế như vậy.

Dù là mùa lễ hội nhưng khung cảnh buổi sáng không khác mấy.

Mọi người đều ở vị trí quen thuộc của họ, ngoại trừ Bertus, người dường như đang bận rộn với công việc của mình.

Một thời gian ăn sáng điển hình.

Kono Lint thận trọng quan sát Reinhardt. Theo dõi anh có nghĩa là anh đang để mắt đến mình.

Và, Kono Lint nhìn thấy bàn tay của Reinhardt khi anh ta ăn bên cạnh Ellen cách mình không xa.

Bàn tay đó.

Những ngón tay đó.

Hình dạng của nó.

Như thể nó bị cắn một cách thô bạo, chúng cong queo và lờm chờm.

Khi nhìn thấy những ngón tay đó, Kono Lint cảm thấy một cảm giác gần như điện chạy khắp cơ thể mình, một trực giác gần như được mặc khải.

—Thí sinh số 40 đầy lo lắng.

—Thí sinh số 40 cắn móng tay.

—Thí sinh số 40 đã hỏi liệu Lint có thể [dịch chuyển tức thời] mình không.

—Thí sinh số 40 ngoan ngoãn đưa tay ra khi được hỏi.

Những thứ kia.

Móng tay.

Bị cắn và bị phá hủy.

"Ah."

"?"

"?"

Kono Lint vô tình lằm bằm, sau đó bắt gặp ánh mắt tò mò của Erich và Cayer, như thể đang hỏi anh ta đang nói về cái gì.

Tuyệt đối không.

Người đến từ hôm qua, hình bóng thiên thần tóc bạc.

Thật khó để nói thành lời, nhưng cái đó.

Ai đó và...

Chỉ vì móng tay bị cắn của Reinhardt trông giống nhau, nên...

Đó là Thí sinh số 40 với mái tóc bạc và đôi mắt vàng.

Đôi mắt của Reinhardt có màu xanh lam.

Nhưng điều đó có thể được giải quyết bằng cách đeo kính áp tròng.

"Ừ..."

"...Chuyện gì vậy?"

"Cậu đang làm gì vậy?"

Kono Lint biết rằng những suy nghĩ của anh ấy là quá xa vời.

-Hôm nay không phải cậu tham gia Giải đấu liên khối sao?

-Vâng.

-...Mọi chuyện sẽ suôn sẻ chứ?

- Nó sẽ được giải quyết bằng cách nào đó. Nhưng không phải cậu cũng tham gia sao? Cậu đã thắng giải đấu năm nhất.

-Không, tớ đã quyết định là không. May mắn cho cậu đấy.

-Cái gì?! Cậu nghĩ rằng tớ sẽ thua cậu sao?

-Heh, ý tưởng cậu chiến thắng đến từ đâu vậy?

-C-cậu cứ chờ xem đi! Hứ!

Giọng nói của họ cũng khá khác nhau.

So với giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp của ngày hôm qua, không phải giọng nói của Reinhardt nghe có vẻ khó chịu ngay cả khi nói những từ tương tự sao?

Luôn có sự khác biệt về chất giữa con người với nhau.

Thí sinh số 40 mềm mại, dịu dàng và Reinhardt có khoảng cách rộng như thiên thần và ác quỷ.

Kono Lint cố gắng kìm nén những tưởng tượng khó chịu đang len lỏi trong tâm trí mình.

Nhưng.

Không phải nó hơi giống nhau sao? Nếu Reinhardt đội một bộ tóc giả màu bạc lên khuôn mặt đó, với đôi mắt vàng, chiều cao thấp hơn một chút và dáng người mảnh khảnh, thì...

Nó không phải là vậy sao?

“Ừ...”

"Nghiêm túc đấy, có chuyện gì với cậu vậy?"

“Cậu không khỏe à?”

Cuối cùng, Kono Lint đã tự mình thốt ra ba tiếng thở dài thất vọng và bị mắng bởi những người bạn đang lặng lẽ ăn gần đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading